

† MACARIE
BISKOP FÖR NÖRRA EVROPAS
RUMÄNSK-ORTODOXA STIFT

PÅSKHÄLSNING OCH HERDABREV
INFÖR HERRENS UPPSTÅNDELSE

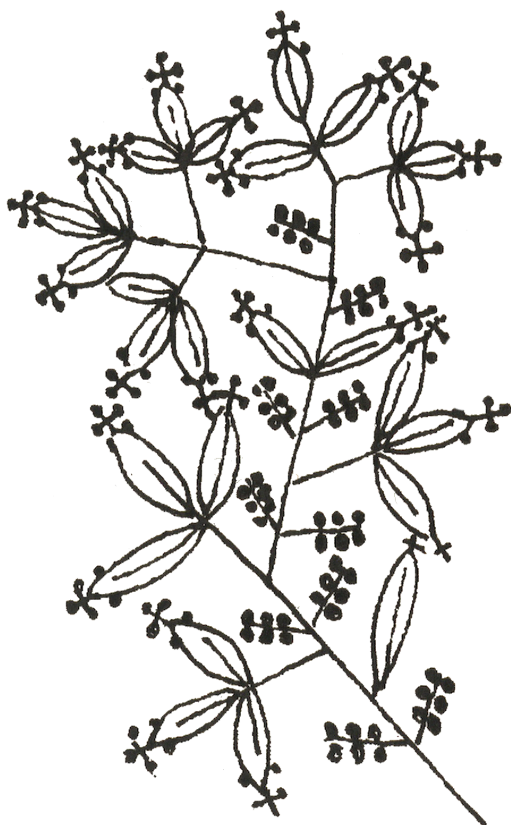
”TILLÅTER VI KRISTUS ATT UPPSTÅ
I VÅRA HJÄRTAN?”

Stockholm, 2025

Mina kära,

Kristus är uppstånden!

*Må vi på denna heliga
uppståndelses dag, då
himmel och jord fröjdar
sig tillsammans, öppna vårt
hjärtas portar på vid gavel
för vår Frälsare Jesus*

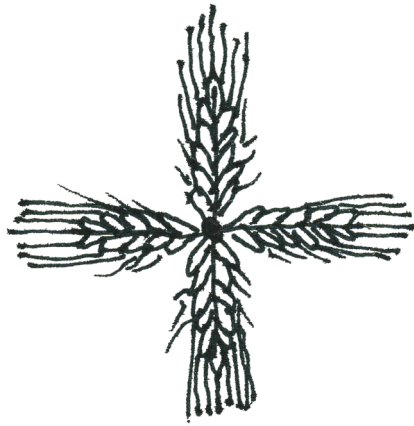

*Kristus, den korsfäste och
uppståndne, så att han må
kunna träda in i vår själ
och skingra mörkret som omger oss.*

Må Kristus uppstå i våra hjärtan!

Er tjänare, broder och vän,

+ Macarie Drăgoi

† MACARIE,

Av den Högstes nåd och omsorg, biskop av det rumänsk-ortodoxa stiftet för Norra Europa, till alla de älskade bröderna – präster och diakoner, medtjänare vid det heliga altaret; till alla bröder och systrar i klostren; och till de utvalda Guds folk – jag räcker er nåd, frid, ro och glädje från Kristus, den korsfäste och uppståndne. Därutöver även min faderliga och broderliga omfamning. Ta emot min välsignelse, tillsammans med denna glädjens påskhälsning:

KRISTUS ÄR UPPSTÅNDEN!

Mina kära,

Det judiska folket leddes fordom ut ur Egyptens slaveri av profeten Moses, men det var den rättfärdige Josua som förde dem in i det utlovade landet. Under sin vandring mötte israeliterna många fiender och var tvungna att inta städer där avgudadyrkan genomsyrade invånarnas liv. Vid ett sådant tillfälle, precis innan striden mot staden Jeriko, såg Josua en man stå framför honom med ett draget svärd. Han gick fram och frågade: "Är du med oss eller med våra motståndare?" Mannen svarade: "Varken eller, utan som furste över Herrens här har jag nu kommit." Då föll Josua ner till jorden på sitt ansikte och tillbad och sa till honom: "Vad säger min herre till sin tjänare?" (Josua 5:13–15).

När Josua insåg att det var Herrens ängel som stod framför honom frågade han inte längre om denna gestalt var på hans sida och hans folks sida, eller på fiendens sida. Den enda fråga han ansåg relevant var vad han måste göra för att tjäna den levande Guden. Redan under det Gamla förbundets tid var den viktigaste frågan inte vems sida Gud står på, utan snarare vad Gud befäller – och hur en människa kan tjäna Honom här på jorden.

Hur mycket mer gäller inte det i vår tid, det Nya förbundets tid, besegrad av Kristus, Frälsaren, genom hans blod och uppståndelse. Frågan vi måste ställa oss är inte om Herren är med oss eller vems sida han står på, utan snarare: i vilken utsträckning är vi villiga att följa hans bud och tjäna honom? Hur högt älskar vi hans evangelium och håller hans bud— dem han gav oss genom korsets lidande och genom hans ärorika uppståndelse?

Dag för dag erfar vi, från dem långt borta och dem som är nära, hur världen skakas om. Jorden har berövats sin fred. Människorna verkar ha tappat sin känsla för proportioner, och vi har tappat kontakten med varandra: föräldrar med barn, bror med bror, folk med folk. I en sådan värld är det helt meningslöst att fråga sig vems sida Gud står på mitt i alla konflikter och splittringar som omger oss. Gud står inte på deras sida som slungar in världen i kaos och krig. Gud är inte deras sida som hatar och föraktar sina yngre, fattigare eller mindre utbildade bröder och systrar. Gud är inte på deras sida, som orättfärdigt förslavar sin nästa genom makt och förtryck. Ej heller är Gud på vår sida – om vi inte tjänar honom med brinnande tro och djup ödmjukhet. Mot den fromme är Gud from, mot den envise är Gud envis (jfr. Psaltaren 17:25–27 Lxx).

Kära broder, kära syster,

Vad är den sanna innebörden av att tjäna Herren i vårt dagliga liv? Vad betyder det att tillhöra honom mitt i denna oroliga värld? Att bli hans lärjungar? Sann trohet till Gud består inte bara i stora eller sällsynta gester, extraordinära ögonblick, utan särskilt i de enkla, tysta sakerna – de som är fyllda av Anden.

Att tjäna Herren betyder att ha medlidande med sin nästa som kanske går igenom svårigheter men som aldrig talar om det. Det betyder att visa tålamod och kärlek mot dem som är tyngda inombords eller sårade i anden. Det betyder att stanna upp mitt i all vår brådska, och att verkligen se på den som står bredvid oss – make, maka, barn, förälder, vår nästa – och att genom våra handlingar säga: ”Du är älskad. Du är sedd. Du är inte ensam.”

Att tjäna Herren innebär att ta emot dem han har ställt i våra liv – inte som bördor, utan som gåvor. Det betyder att offra oss själva för dem, att böja våra hjärtan, att ödmjuka oss och avstå vår själviskhet, så att andra kan uppstå i Kristi kärlek.

Att tjäna Herren innebär att lida med dem som gråter ensamma och utan tröst, med dem som är sängliggande av smärta på sjukhus, med de som är lämnade på barnhem och vårdhem, för de som sitter bortglömda i fängelser, för dem som kämpar i kalla och ensamma hus. Låt oss ta hand om barnen som blivit berövade sin barndom, för de äldre som lämnats kvar i det förflutna, och för dem som inte längre vet hur hoppet känns. Låt oss inte gå förbi dem med likgiltighet. Låt oss inte vända oss bort. Låt oss odla en helig känslighet i våra hjärtan – en öm själ som avskyr att andra lider.

Att tjäna Herren innebär att älska hans skapelse – blommorna, himlen, fåglarna, bergen, floderna – men framför allt att älska hans bild i vår nästa. Varje människa är en ikon av honom, även om den ikonen ibland är täckt av syndens lera eller livets sår. Må vi ha hans blick. Må vi omfamna med hans hjärta. Må vi förlåta med hans förlåtelse.

Att tjäna Herren innebär att låta våra själar såras – ja, såras — av den gränslösa, omätliga kärleken till den Gud som utgav sin ende Son till att bli uppspikad på korset, för att du och jag skulle få möjlighet att säga ”Fader vår” till honom.

Att tjäna Herren, käre broder och kära syster, innebär att vara närvarande — här, i hans heliga hus, framför hans gudomliga altare — med en levande hjärta, söndag efter söndag, vid den gudomliga liturgin. Inte som åskådare, men som levande medlemmar av hans hemlighetsfulla kropp: Kyrkan. Att vara på liturgin är att svara på kallelsen om kärlek från den Ende som väntar på oss – inte för att

han behöver oss, utan för att han längtar efter att få skänka oss allt: förlåtelse, frid och glädje att vara med honom. Att vara här, med ett öppet hjärta, renad av bikten och närd av hans kropp och blod, är inte bara en god vana eller en religiös plikt – det är att bekänne sin kärlek: ”Herre, jag vill vara med dig, ta emot dig och leva i dig och för dig.”

Mina sönder och döttrar i Herren,

Vi frågar oss ofta hur många fler chanser Gud kommer att ge oss att leva som vi vill – att följa den väg vi tror är rätt. Men hur många chanser har vi gett honom? Hur många stunder har vi bjudit in honom att vidröra oss med den livgivande Anden? Hur många möjligheter har vi gett honom att leda oss till omvändelse och förnyelse? Hur många söndagar har vi anförtrott till honom, att låta honom tala till oss och ge oss näring i den gudomliga liturgin? Han väntar på oss med ett tålmod som övergår alla våra misslyckanden. Men hur många av oss väntar på honom? Hur ofta stänger vi av bruset omkring oss för att lyssna till hans milda viskning? Hur ofta, i denna världens hast och rastlöshet, bereder vi plats för honom i våra hjärtan?

Kristus Frälsaren tvingar sig inte in i någon dörr. Han tvingar inte och tränger sig inte på. Han väntar. Och hans väntan är fylld av en kärlek som förtär utan att bränna upp, upplyser utan att förblinda, och räddar utan att någonsin göra våld på vår frihet. Han knackar på ditt hjärtas dörr — försiktigt, stilla — ömt, som en gammal och trofast vän som bara längtar efter att få bli mottagen. Inte för att döma, utan med längtan. Inte med befallning, utan med medkänsla. ”Se, jag står för dörren och knackar. Om någon hör min röst och öppnar dörren ska jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig” (Uppenbarelseboken 3:20).

Och nu, i den heliga uppståndelsens timma, vad återstår för oss att göra? Ett allena: att öppna våra hjärtan för honom och bereda en boning åt honom inom oss. Låt oss våga – ja, även om vi känner oss krossade, ovärdiga, rädda eller förlorade. Det finns inget sår han inte kan läka. Det finns ingen synd –

när man bekänner med ångers tårar in bikten – som inte kan förlåtas. Det finns ingen inre död som den uppståndne Kristus inte kan förvandla till liv.

Låt oss vända oss till honom med tilliten hos ett barn som springer till sin faders famn. Låt oss vända oss till honom med den uppriktighet som präglar dem som inte längre vill leva bortvända från ljuset. Och låt oss med hela vårt väsen stämma in i orden från påskens kanon: ”Igår korsfästes jag med dig, Kristus. Idag uppstår jag med dig i din uppståndelse.”

Men för att uppståndelsen ska bli en levd verklighet måste vi välja att uppstå med Kristus – varje dag, varje timme, varje ögonblick. Låt oss börja redan nu, kära broder, kära syster, med att öppna vår hjärtan och tillåta Kristus att fylla dem med sin frid, sin kärlek, och sin nåd. Låt oss aldrig glömma: Uppståndelsen är en gåva – men den är också ett val. Välj att leva i uppståndelsens ljus. Välj att låta Kristus uppstå i ditt hjärta!

Kristus är uppstånden! Han är sannerligen uppstånden!

Er tjänare, fader, broder och vän i Kristus, som önskar er allt gott och ivrigt ber för er inför Herren,

† **Biskop Macarie**

Utfärdat från biskopsresidenset i Stockholm, Kungariket Sverige, med anledning av vår Herres, Jesu Kristi heliga uppståndelses fest i frälsningens år 2025.

På framsidan: Ikon av Herrens uppståndelse från ikonostasen i den rumänsk-ortodoxa församlingen ”Guds Moder, Alla sörjandes glädje; hl. Nifon, biskop av Konstantia; och hl. Makarios den store och Makarios av Alexandria” i Velje-Kolding, kungariket Danmark (ikon: Stanislav Grecu)

Illustrationer: Ștefan Câlția